

Predikan

6 e tref 2017, årg. 3

Psalmer: 276, 10, 656, 280, 285, 752.

Pär-Magnus Möller

Vad är det att vara kristen?

– Jag är döpt och jag tror, kanske den katekeskunnige snabbt replikerar.

Det kan ju förvisso vara sant på ett rent dogmatiskt plan... men döpta är fortfarande de flesta i vårt land och tror gör nästan alla... i alla fall tror de på något.

– Jo, säger vän av ordning, men man måste ju tro på Jesus förstås...

Jo, det så klart, men vad är det man skall tro om honom...

– Att han är världens frälsare... ok, men vad betyder det?

I dagens evangelium sammanfattar Jesus på något vis lärjungalivets villkor. Två saker sticker ut:

För det första får vi inte hämnas eller bruka våld. Lärjungarna ville ju att det skulle falla eld över dem som inte ville ta emot Jesus. Men Jesus tillrättavisade lärjungarna. De förstod nämligen ännu inte Guds väg. De var fyllda av den här världens hämndlystnad och mordlust. Deras hjärtan var ännu inte förvandlade.

För det andra: vi är kallade till försakelse. Vi är kallade att leva i Guds rike, i Jesu efterföljd, han som inte har något ställe där han kan vila sitt huvud. Vi förstår på texten att när Jesu talar om efterföljelsen är den ytterst radikal. Juden, som satte sin relation med familjen så högt, fick inte ens säga farväl till dem där hemma när han skulle bli en lärjunge och vandra i Jesu efterföljd. Mer radikalt än det kunde det nog inte bli för en jude på Jesu tid.

Jesus är tuff när han säger att den som ser sig om när han satt handen till plogen inte passar för Guds rike. Jag tror att vi skall förstå det som att man kan inte vara halvkristen, man kan inte både vara varm och kall, man kan inte älska både Gud och mammon... man måste välja väg. Man måste välja väg.

Vem vill du följa? Det är livets stora fråga. När du svarat kommer konsekvensen av det svaret... du måste börja gå, du måste följa med allt vad du äger och har.

Egentligen säger Jesus inget nytt. Han tydliggör bara det vi ibland kallar dubbla kärleksbudet, det som är grundat i den judiska lagen som alla judar kände till:

Du skall älska Herren din Gud med hela ditt hjärta, med hela din själ, med hela din mammon, d.v.s. vad du äger... och din nästa som dig själv.

När du gör det får det konsekvenser... du blir, liksom Jesus, hemlös på denna jord, du blir borttagen från det liv du tidigare levde, du blir som en rotlös och familjelös vandrare på denna jord eftersom du nu lever ett nytt liv, du har ett nytt hem, du har en ny familj... du tillhör inte det förgångna utan framtiden.

Det betyder också att du i denna världen ibland måste utstå orättvisa och orättfärdighet utan att äga rätten att hämnas. Du skall istället öva dig att vända andra kinden till, förlåta dina fiender, verka för försoning, och när det inte går; bara gå därifrån.

Det är detta tuffa budskap som Jesus ger till lärjungarna innan han vände sina steg till Jerusalem, vandringen till den heliga staden där han en gång för alla försonade våra synder, gav oss en ny relation med Gud och en väg att gå där inte en enda bokstav av vad Gud befallt är borttagen, men där alla felsteg och all rädsla och allt mörker i våra liv är översköljt av nåd och kärlek.

Så är efterföljelsens väg dubbel. Den är fylld av radikalt liv som bryter alla den här världens förväntningar och normer... men det är en väg tillsammans med den Gud som älskar oss så mycket att han gett sitt liv för oss för att rädda oss, för att ge oss ett hopp, för att ge oss en väg där vi kan utvecklas och bli fullkomliga människor i denna värld som ibland är så kärlekslös.

Tillbaka till frågan om vad det är att vara kristen?

I dopet har vi som ett löfte från Gud att vi alltid tillhör honom oavsett vad som händer i livet, han har en gång för alla fött oss till ett nytt liv. Nu kan vi välja leva det livet eller inte. Om och när vi väljer det livet, det är då vi får vandra i tro. Det är då det radikala livet börjar. Tro är att leva radikalt. Det är då vi inte längre får hämnas, tänka illasinnade tankar om varandra. Det är då vi skall älska varandra och tjäna varandra som bröder och systrar som älskar varandra. Det är då vi får gå in i övningen att dö bort från oss själva för att uppstå än mer som oss själva, till sinnet lika Kristus.

Denna växt sker automatiskt då vi gång på gång få se att vi inte är så heliga i liv och ambitioner som vi ofta tror när vi börjar vandringen med Jesus, vi erfar ofta misslyckande efter misslyckande i vår andliga vandring. Ja när vi börjar vandra med Jesus, det är först då vi ser oss själva som vi är i all vår ofullkomlighet – och det är en välsignelse att det är så.

Det finns kristna som tror att de slutar synda så fort de blivit kristna... en del tror till och med att man inte är kristen på riktigt förrän man slutat synda... men de som säger så har helt enkelt fel – totalt grundläggande fel. Gud använder nämligen synden för att hjälpa oss komma närmare honom. Det är så han segrat över synden. När vi syndar gör han oss uppmärksamma på detta, han sänder en ånger i vårt inre. Om den ångern är styrd av den helige Ande kommer den att driva oss till Jesus... med en längtan efter hans förlåtelse. När vi kommer till honom ger han oss den förlåtelsen för då vet han att vi då förstått att vi måste komma till honom med allt som blivit fel i våra liv... så att han kan hela oss igen och hjälpa oss dö bort från synden, från vårt gamla skadade liv och i frimodighet uppstå till det nya försonade livet. Vi dör bort från vårt eget högmod och växer in i Jesu kärlek.

När vi lever i den övningen sker något i vårt inre, något stort; vi växer mer och mer in i Guds rike. Vi helgas för att bli mer och mer lika honom, han som avstod från allt, ödmjukade sig och blev en av oss.

Vad är det att vara kristen?

Förenklat skulle man kunna säga att det är att ha valt att följa Jesus och börjat vandrigen tillsammans med honom. Att i sitt liv börjat övningen att börja om sitt liv med den kraft och kärlek som Jesus ger. Att vara kristen är att med början i dopet gå in i trons övning; att låta det i livet som tillhör det onda sakta men säkert dö bort; högmodet, illviljan kärlekslösheten, själviskheten osv – och istället låta Andes liv växa fram: kärlek, frimodighet, frihet, förlåtelse, barmhärtighet osv... konsekvensen av det livet är ett utanförskap i denna värld. Ett brytande av den här tillvarons normer. Det är det Jesus talar om i dag i evangeliet. I ditt liv vittnar du nämligen om ett annat rike än de här – Guds rike. Det kostar på.

Men Gud hjälper oss att ha rätt perspektiv på det vi måste utstå. Paulus ger ord åt det perspektivet i romarbrevet. Han ord får avsluta denna predikan. Han skriver: *Jag menar att våra lidanden i denna tid ingenting betyder mot den härlighet som skall uppenbaras och bli vår.*